

„Jak válčíš?“ ptá se Jolana tak ironicky, že bych to žádné jiné neprominul. Sedí proti mně v krátkém tričku a já hltám rizalit jejího břicha. Víím, že krásu nelze posuzovat jen podle měř a vah, ale tohle se mi na mou černou duši líbí. Snad z nostalgie, snad z lenosti přemýšlet jsme si dali sraz v pizzerii na Zbraslavi. Tady, mezi vodami královské Vltavy a svéhlavé Berounky, byť zastoupené jen slepým ramenem, jsme často jedli a pak spalovali kalorie tím nejzábavnějším způsobem – podél málo využívané cesty do Vraného, na kopci u svatého Havla, jednou dokonce v zámeckém parku. Nikdy jsme neměli dost! Ale tyhle krásné chvíle zmizely ve vlnách trojice řek – oněch dvou zmiňovaných a Sázavy, na jejíchž březích teď Jolana bydlí... beze mě, ale nikoli sama.

„Válčím. Učím se žít beze slov, bez otázek, bez procházek u řeky...“

„A co tě k tomu nutí?“

„Nejspíš citová deflace a recese středního věku.“ Používám termíny, kterým nerozumí, ale tentokrát to nebere jako provokaci.

„Tak proč si někoho nenajdeš? Vypadáš dobře.“

„Děkuju, ty taky. Problém je, abych zůstal u ekonomický terminologie, v diskrepanci mezi nabídkou a poptávkou. Nebo, jak říkaj bluesmani, co ve čtrnácti utekli ze školy: chci tuhle holku a ona mě ne.“

„A která je ta šťastná?“

„Tu neznáš. Byla to nádherná blondýna, která měla zájem o moji muziku, o moje knížky, o to, čím jsem žil...“ Zase jsem patetický. Jak trapné a hlavně: jak nevhodné pro účely reconquisty téhle nádherné blondýny. Mnohem lepší by bylo mlčet a zírat na její macaté pětky...

„A kde teď je?“

„Nevím, už to všechno asi bylo a nejde to vrátit.“

„To máš pravdu.“ Jak vyrovnaná je oproti mně! Ale i proto ji tolik chci zpátky... Zírám tedy na její macaté pětky, a aby to nebylo tak jednotvárné, i na všechno ostatní. Znovu mě upoutají její veliké ruce a hlavně nehty, krátké jako na křtu Padělatele osudů.

„Proč už nemáš dlouhý nehty? Ty byly super.“

„Takhle se ti nelíbím?“

„Víš dobře, že se mi líbíš na všechny způsoby.“

„Když znáš všechny způsoby, tak by tě taky mohlo napadnout, proč už je nemám, pane spisovateli. Ale bez ohledu na příčinu: drápy jsou nejen nepraktický, ale taky už nejsou moc moderní, víš?“

Hm, jsem spisovatel bez rozhledu a donchuán se zastaralou mapou.

„Mimochodem, dneska jdu na večeři s Dagmarou. Víím, že jsem se na začátku zlobila, žes jí dal moje číslo, ale teď ti musím poděkovat, je to fajn holka a myslím, že budeme kamarádky.“

„A co že tak rychle?“ zaksichtím se, neboť ve společný večer jsem doufal já, a teď ho dostane Dagmara, která by ji beze mě ani neznala. To mám radost jak otvírák od konzervy!

„Jednak jsme jí hodně pomohli s tou faringitidou, jednak mi vyprávěla o svý firmě, já jsem se zmínila šéfovi a vypadá to, že bysme s ní mohli spolupracovat.“

Klinika, na níž pracuje, se kromě ORL zabývá i plastickou chirurgií, takže to zní logicky. Zřejmě půjde o legální a veřejnou aktivitu, kterou Dagmara potřebuje, aby zakryla to, co se odehrává v hotýlku na Hřebenkách.

„Tvůj šéf z tebe musí mít radost.“

„Taky že má!“

„A já z tebe mám taky radost, jsi tak přičinlivá, tak podnikavá, tak úspěšná...“ Už se nedokážu ovládat a cedím svůj vztek mezi zuby. „Od tý doby, co ses mě zbavila, se ti tak báječně daří!“

Dívá se stejně pohrdavě jako kdysi, když jsem vlastní hlavou bořil nábytek v naší společné domácnosti.

„Tak taky dělej něco pro to, aby se ti dařilo. A hlavně nezačínej s těmahle řečma. Jestli to nevíš, odešla jsem od tebe hlavně kvůli nim.“

„Už mlčím. Smím aspoň zaplatit?!“ Je mi hrozně, protože vím, že Jolanu miluju a že ona se ke mně nikdy nevrátí, jsme každý navěky a neodvolatelně jinde... Musím od ní pryč, to je jediná šance, jak se vrátit do alespoň předstíraného klidu. Domů, mezi vlhké zdi přestárlého činžáku!

A ona neříká nic a dívá se na mě. Za chvíli bude její pohled patřit Dagmaře, potom příteli, pak jiným... A ti všichni budou mít naději, že na nich spočine se zalíbením. Naději, které jsem já už pozbyl.

„Nepůjdeme se ještě projít?“

Ještě před nanosekundou jsem byl rozhodnut zamířit na Zbraslavské náměstí, sednout na autobus a nechat se jako Jonáš spolknout útroby velkoměsta, ale najednou je všechno jinak. A Jolanina pověstná změna nálady mi tentokrát dává novou šanci.

„Půjdeme... Nahoru na Havlín.“

Usměje se a za chvíli už stoupáme na kopec, chvějící se v mrazivém listopadovém večeru. Mlčíme. Dojdeme na místo, kde se to už několikrát stalo. Měsíc, jednooký král na slepém nebi, nám poskytne intimní osvětlení. A stane se to znovu. Líbáme se, ruce pátrají po citlivých místech skrytých teplým prádlem, až se dopátrají míst, kam tolik let nevstoupily. Chceme to oba, chceme to tady a chceme to teď. Stáhnou jí kalhoty pod zadek, odhrnu kalhotky a udělám jí to zezadu, rychle a nadoraz. Pak ještě zůstanu za ní a má ruka našťestí nezapomněla, jak jí dopřát rozkoš podobnou té, kterou jsem právě zažil já. Nevnímáme zimu ani šum strakonické výpadovky mezi Zbraslaví a Lipenci, vnímáme jeden druhého o to víc, oč oddalovanější slast jsme si darovali.

„Martínku... to bylo krásný...“ Stále dýchá trochu přerývaně. „Ale je mi hrozná zima na zadek,“ říká skoro omluvně a natahuje si džíny. Líbáme se, možná bychom mohli za chvíli všechno zopakovat, ale Jolana neztrácí pojem o čase:

„Promiň, už musím. Ale můžeme se zase vidět.“

„Kdepak můžeme. Musíme!“

Usmívá se a jdeme dolů, tentokrát už ruku v ruce, ale mezi lidmi si začíná dávat pozor. Odveze mě Cinquecentem na Smíchovské nádraží a po cestě hypnotizuje jeho zaoblenou palubní desku, jako by se styděla pohlédnout mi do očí. Hladím ji po stehnech, ale bez odezvy. Zastavuje, rychlá pusa a konec rande, ozdobeného tím, co jsem s ní zažil naposled před lety. Bylo to úžasné, ale o to víc mi teď bude chybět, protože vím, že to byla jen ta chvíle, jen ta situace, jen ta změna jejího pH, která nás přivedla k milování, ne její touha být zase se mnou. Ona je prostě taková, najednou převrátí názor na všechno a udělá pravý opak toho, co od ní čekáš. A tahle nepředvídatelnost je sice náročná na nervy, ale současně tak sexy...

Píšu jí, jak nádherně mi s ní bylo, ale ona neodpovídá. Až ve dvě ráno mě z mělkého spánku probudí pípnutí a já čtu její zprávu:

Udělalš mi to krásně, ale já jsem ještě neměla dost... A Dagma je tak sladká...

Pípla textovka. Určitě jedna ze tří krásných sudiček! Ale číslo na displeji neznám a nevěřicně čtu:

Jestli se chceš dožít další knížky, dělej to, co máš.

To bych opravdu rád. Ale v první řadě musím pochválit vzornou interpunkci. Člověk je hned klidnější, když ví, že ho zabije vzdělanec.

Pak obvolám operátory, kteří mi sdělí, že jde pravděpodobně o předplacené číslo, které nemají v evidenci. Takže ten někdo si prostě koupí kartu, napíše vzkaz a pak ji zahodí třeba

do kanálu. Kdo to ale je? Evidentně někdo od Dagmary, jenže zeptat se jí nemůžu. Stejně jsem tu esemesku dostal za to, že jsem jí volal.

Laskavé a rovnostářské Slunce, které svítí dobrým a zlým, vykouklo zpoza šedých kulis mraků jako nedočkavý herec. Jdu se projít do Mahlerových sadů, posedím na lavičce, přede mnou židovský hřbitov a tlustý stonek věže, která navždy změnila žižkovská měřítka, v ruce třímám plechovku s Gambrinem a v hlavě převaluju tisíc a jednu otázku.

Slunce svítí, je to jeden z posledních krásných dnů, do kterého se hodí věta, kterou znenadání uslyším za sebou: „Podzim je krásné umírání.“

Vyskočím z lavičky a otočím se. Stojí tam chlapík menší než já, ale tak nějak zvláště nacpaný do džín a sportovní bundy, že vzbuzuje na první pohled respekt. Hnědé kudrnaté vlasy, vrásčité čelo a oči hluboko vsazené do masivní lebky... Od takového bych tuhle větu nečekal.

„Podzim je krásné umírání,“ říká znovu a ptá se: „Znáte tuhle větu?“

„Já jo. Logicky. Ale odkud ji znáte vy?“

„Z vašeho předposledního románu. Dost dobrý.“

„Děkuju za pochvalu. Vidím, že okruh mých čtenářů se rozšiřuje,“ ušklíbnu se, ale do smíchu mi není.

Pak se kolem sebe rozhlédnu tak nenápadně, že chlapík poznamená: „Nebojte se, jsme tady sami.“ Čímž mě příliš neuklidnil. A dodává: „Právě proto by bylo škoda už nic napsat, nemyslíte?“

„No jo,“ povzdychnu si. „Vy už jste mi psal, že jo? Co mám teda zase dělat?“

„Jo, ale chtěl jsem vám to pro jistotu říct ještě osobně. Nedělejte nic. Jen to, co vám řekneme. Nic víc a nic míň. Člověk vaší inteligence to určitě zvládne. Jen abyste nechtěl bejt chytrej až moc.“

„Chápu.“ Chlap je mi najednou svým způsobem dokonce sympatický. Rád bych s ním zašel na pivo, ale podobná přátelství se v téhle branži asi nepěstují.

„Rozumíte tomu?“ ptá se ještě pro jistotu.

„Ano. Co kdyby...“ odmlčím se.

„Co kdyby co?“

„Co kdybysme zašli na pivo?“ dodám si odvahy.

Chlap se usměje: „Děkuju za pozvání, ale to fakt nejde. Já teď půjdu, vy zůstaňte chvílku sedět na lavičce a hlavně mě nehledejte. Příště by to naše setkání nemuselo bejt tak příjemný. Takže si zase sedněte, jak jste seděl, a dopijte si to pivo. Nashle.“

Poslechnu ho, a když se po chvíli otočím, je samozřejmě pryč. Bylo to jiné, než jsem čekal. Žádné vyhrožování a ukazování svalů, jen tichý, ale o to tvrdší příkaz. A takovému se neodmlouvá, zvlášť když umírání není ve skutečnosti ani trochu krásné.

Kontroluju foťák a v hlavě si převívám film posledních tří měsíců, když už v dnešních přístrojích není co převíjet. Vydal jsem zatím svou nejúspěšnější knihu, ale mám zakázáno ji propagovat a ještě mě přivedla na kluzkou plochu. A ty tři grácie, které se objevily na jejím křtu, vstoupily do mého života tak razantně, že všichni ostatní – a hlavně všechny ostatní – jako by mi vyskákaly z hlavy i z mobilu. Všechny tři krásné a přitom každá jiná. Nesmím ale podlehnout trizofrenii, vítězka může být jen jedna a Paridovo jablko dostane Jolana, která si ho při své požívačnosti nevystaví, ale slupne ho i s ohryzkem. Není ani tak vzdělaná jako Dagmara, ani tak fenomenálně krásná jako Sabina, ale je to moje Jolanka Machová, dříve Lipavská. A jednou snad zase Lipavská.

Musím se soustředit na svou dnešní misi, je to má jediná šance, jak uniknout ze sevření Dagmařiných vysportovaných rukou a ostatních paragrafů. Čekám bez hnutí už celou věčnost

a příteli Jindrovi, který mě tak nezištně vybavil, nezávidím ani v nejmenším. (Později mi Jolana řekne, že to bylo pouhých dvacet minut.)

Přichází Dagmara, vím to, nikdo jiný to být nemůže, ačkoli zatím ji nevidím – slyším jen, jak se Jolana s někým vrací. Musela pro ni jít dolů, do budovy se v tuhle hodinu už nikdo cizí nedostane. Další minuty čekání. Světlo ve vedlejší ordinaci. Přikrčím se v rohu u okna, objektiv namířen na pult, před nímž stojí dvě židle se stolkem a lůžko na pro pacienty - zkrátka dospávák.

Lezbedné holky sedí u bílého stolku, Jolana nalévá víno a povídají si, zatím jen jako dvě kamarádky. Tohle fotit nebudu. Ale za pár minut se Jolana dotkne Dagmariny ruky, ta jako by na chvíli strnula, ale pak položí svou na Jolaninu. Hladí si prsty a zápěstí. Jolana jí objedná tvář svou velikou rukou. Nakloní se k sobě a dají si pusy jen o trochu víc než kamarádkou.

A pak už se holky líbají naostro, tisknou se k sobě a jejich ruce bloudí po zádech a zadku té druhé. Nikam nepospíchají. Už tohle by stálo za fotku, ale ještě si počkám...

... než Jolana rozepne Dagmaře bílou blůzku, pod kterou má prádlo téže barvy, tohle už fotím, aspoň trochu zaměstnám ruce. Dagmara přetahuje Jolaně přes hlavu červené triko a já poprvé v akci vidím svůj dárek, vínovou soupravičku, která má co dělat, aby udržela Jolaniny poklady. Každá vyrostla do krásy po svém: Dagmara je svalnatá valkýra s perfektně prokresleným bříškem a tak trochu out of breast, zatímco Jolana bohyně bezuzdnosti s tělem, které se vzdouvá přesně tam, kde to těloplavce potěší. Holky se líbají a hladí svá těla, vysvobozují své vnady, pak přijdou na řadu kalhoty...

Visím přilepený na skle, už jsem se skoro přestal schovávat, ale Jolana o mě ví a Dagmaře je všechno jedno. Znovu a znovu pijí ze svých těl a já fotím jako robot poháněný vzrušením.

Holky nepřestávají, nepotřebují žádné hračky, jen čtyři ruce a dva jazyky, které nadevše milují nice cream té druhé, mám už několik desítek fotek a vím, že to stačí. A pak už jen leží v objetí, laskají se a vychutnávají si dozvuky slasti. Dagmara se zvedá a mátožně míří do sprchy, Jolana jde za ní a to, co se odehrává uvnitř, si bohužel můžu jen představovat. Nejsou tam ale dlouho, Jolana vychází nahá a Dagmara s modrým ručníkem kolem těla, jako by se před Jolanou najednou styděla, u stolku, kde prve seděly, jej nechává sklouznout a obléká se. Jolana také, ještě poslední veliká pusa a odcházejí. Naštěstí vím, že nebudu čekat dlouho.

Za pár minut je Jolana u mě a za několik dalších okamžiků já v ní, je nádherně rozdělaná a všechno špatné odplouvá na vlně vášně s nejlepší ženou mého života... aspoň v posteli bez debat.

Druhého dne mě čeká kromě práce nakladatla další podivný klientík od Dagmary se Sabinou. Vyzvednu si BMW na domluveném místě, jedu na šestku a čekám na parkovišti jako obvykle, tentokrát o trochu déle, chlápek si dává načas, personál McDonalda si mě podezřívavě měří a už už by mě chtěl donutit polknout ty jejich blafy. Pán konečně přichází a ochotně platí za parkování. Na rozdíl od svých předchůdců je to střízlíček s ramínky jako sešlapaný rýč, řídkým knírkem a přehazovačkou, jež dává vzpomenout na soudruha Čalfu.

„Dobrý večer, Strahov,“ zakníká jako první, což mě po aroganci prvních dvou příjemně překvapí.

„Dobrý večer,“ odpovím úslužně, usadím ho na zadním sedadle a vyrážíme do hotýlku. Kéž by tam dnes byla má germánská bohyně!

Provoz je jako kondenzované mléko a byrokrátek si vzadu nervózně okusuje nehty. Skoro mi ho začíná být líto, připadá mi jako úředníček, který se rozhodl vyrazit si na pikantní výlet do Prahy a teď se začíná bát nejen dobrodružství, které si sám vysnil, ale hlavně toho, že se o všem dozví manželka, tchýně nebo sekční šéf. Úplně ho vidím, jak celý den úslužně vyplňuje lejstra, na sobě šedivý oblek a na nohou sandále, aby se mu nepotily nohy.

Konečně jsme u cíle. Nedočkavě parkuji v podzemí a chlapíčka skoro tlačím před sebou, abychom už byli na recepci. Ale tentokrát je tam pro změnu přehnaně úslužný pán kolem padesátky s brýlemi se zlatou obroučkou, šedivými vlasy a pupkem nacpaným v košili s decentním proužkem. Když odezní první zklamání, napadá mě, zda jsem během jediného setkání s kráskou nebyl natolik neposlušný, že ji raději odveleli jinam, abych nenapáchal nějakou škodu.

Čekám tedy dole v autě, naštěstí jsem na rozdíl od druhé cesty nezapomněl na dobrou knihu, takže se akorát místo v garsonce válím v luxusním voze říšské provenience. Tentokrát je chlápek nahoře ještě déle, než byli ti první dva.

A já ztrácím trpělivost, kniha nekniha. Vystupuju z auta. Je to samovražda, ale nemůžu si pomoci. Hledám, kudy se dostat nahoru, abych nemusel jít kolem recepcce. Dodnes nevím, co mě k tomu vedlo, ale bylo to silnější než já.

V matném světle zkoumám podzemní garáž. A brzy jsem odměněn dveřmi, skrytými v rohu za několika o zed' opřenými lehátky na opalování. Čím víc vím, že mě musí někdo vidět a že si jdu pro smrt, tím silnější je chuť otevřít dveře a pokračovat dál. Nedokážu ji přemoci!

Dveře nejsou zamčené, tak nějak jsem to i předpokládal. Za nimi je tma, rozsvítit nechci, a tak chvíli čekám, dokud si mé oči nezvyknou a nerozeznají aspoň obrisy kolem. Jsou tu nějaké odložené věci a o kousek dál schodiště. Výborně!

Jako v transu jdu opatrně a neslyšně krok za krokem, teď už vidím docela dobře, protože sem z hořejšího patra zalétá mdlé světlo. Ještě pár kroků, světlo zesiluje a já se ocitám na chodbičce, vedoucí k proskleným dveřím. Plížím se podél stěny, aby mě ti, kteří jsou za nimi, neviděli.

Konečně jsem u nich. Vidím luxusně zařízenou místnost, již vévodí veliký prosklený stůl s ozdobným kováním. Za ním sedí střízlík, kterého jsem vezl, a naproti němu, zády ke mně, černovlasý chlap mnohem mohutnější konstituce.

Neslyším ani slovo, snažím se tedy odezírat chlápkovi z tváře a rtů, ale usmívá se stejně bezvýrazně, jako když jsem ho vezl sem.

Teď jeho obličejem proletěl mrak nesouhlasu, možná obav, ukazováčkem začíná píchat směrem ke svému chlapáckému protějšku...

... a víc už nevidím. Obrovská síla mě zezadu chytne za ramena, bleskově si mě otočí jako káču a ruce jako svěrák mi drtí krk. Neskutečně to bolí a po pár vteřinách vzdávám marný boj. Jediná šance je neklást odpor, jinak mě zabije. Ale to se snad nestane, uvědomím si jakoby přes závoj, vždyť útočník má nulovou forenzní vzdálenost a stopy na mém těle by vedly přímo k němu. Budou-li mě chtít zabít, udělají to z co největší dálky.

Z chlapa dokážu vnímat jen obrovské a neúprosné ruce a dlouhé blondřaté vlasy, jeho tvář bych nedokázal popsat, protože mám pocit, že mi oči lezou z důlků a visí už jen na nervových zakončeních.

„Nech ho,“ ozve se povědomý hlas ve chvíli, kdy přestávám vnímat. Hrobot mě pouští. Bezevládně se sesunu po zdi na zem a ležím jako pohozený paňáca. Bolest krku a hlavy se nedá vydržet, ale křičet nesmím. Předě mnou stojí čtyři chlapské nohy, dvě patří škrtičovi, dvě chlapovi, který ho zastavil. Určitě je to ten, který mě vyhledal v Mahlerových sadech, ale podívat se nahoru nemohu, při sebemenším pohybu se šílená mašina bolesti roztočí ještě mnohem rychleji.

Škrtič odejde, vrátí se s flaškou vody a podá mi ji k ústům. Hltavě piju a mezi loky vsunu dva ibalginy, které mi podává.

„Odnes ho do auta,“ říká druhý chlap. Škrtič mě zvedne a nese si mě dolů jako pobledlou nevěstu.

„Potřebuju na záchod,“ hlesnu. Zastaví se a projde do vedlejší chodby. Otevře dveře, za nimiž se kromě prostředků na úklid skrývá i záchodová mísa. Nastává trapný okamžik. Oba se dovnitř nevejdeme.

„Dej ho dovnitř, tam nemá kam utýct,“ říká jeho šéf. A má pravdu. Místnost nemá žádné okno. Sedím na míse, je mi hrozně, ale navzdory tomu mám nutkavou chuť se smát. Asi reakce na prožitý šok, ovšem blbost, kterou jsem udělal, byla tak kolosální, že si smích zaslouží. Ale vychází ze mě jen jakési kvokání. Chlap buší do dveří.

„Nech ho tam,“ přikazuje mu nadřizený.

Nevím, jak dlouho jsem tam seděl, než se mi podařilo ulevit zmučeným útrobám. Zvednu se a hlava mě rozbolí tak neuvěřitelně, že zavravorám a narazím do dveří. Chlap na druhé straně je otevře a vpadnu mu do náručí. Scénka s nevěstou se opakuje, tentokrát ale jdeme rovnou do auta. Silák mě chvíli podrží na jedné ruce, druhou otevře dveře a hodí mě dovnitř.

„Tady počkáš,“ říká šéf za jeho zády. Škrtič za celou dobu nepromluvil, teprve teď mu vidím do obličeje a je mi jasné, že je to jen zástupce, neboť jeho tvář jasně prozrazuje duševní nanismus. Vzpomenu si na Ficka z Čachtické paní, je zvláštní, jak člověk dokáže in extremis myslet na hovadiny. „Jestli ne, zabijem tě,“ dodává šéf klidným hlasem. Primát neříká nic a mluvit možná ani neumí.

Jsem rád, že sedoležím, a na další prohlídku tajemného domu nemám ani pomyšlení. Ibalginy snad konečně začínají účinkovat, takže má bolest je snížena na úroveň, při které mám pocit, že mi „pouze“ praskne hlava. Vůbec se nehýbu, oči kmitají za přivřenými víčky, kolem milosrdné pološero. Odliv bolesti mě přivádí až na hranu polospánku, usnout ale nechci, protože vím, že po probuzení by to bylo mnohem horší. Před očima mám už jen snesitelné mžitky, takže vím, že budu moct řídit. A bolest hlavy, při které bych asi za jiných okolností lezl po zdi, je oproti tomu, co jsem zažíval před chvílí, jen slabý odvar.

Chlapíček konečně přijde, už podle přehazovačky je mi jasné, že s ním tam nahoře museli vyvádět psí kusy. Ale ani já asi nevypadám jak ze žurnálu. Nejistě se usmívá, a když si sedá dozadu, činí tak s velkou opatrností a jasně slyšitelným hekáním. Copak, pán dostal na zadeček? Nebo snad do zadečku? Snad nebudu muset časem řídit Schwulbus.

Jedu tedy opatrně a vyhýbám se pokud možno všem nerovnostem, abych šetřil jeho delikátní pozadí a svou bolavou hlavu. Dojedeme nad Šárku a chlápek mi poníženež děkuje. Blahosklonně odpovím jako sluha, který si je vědom převahy nad svým astenickým pánem, a vracím se domů. Zase mi začíná být hůř, chce se mi zvracet, a tak musím na chvíli zastavit a nadýchat se ledového vzduchu. Pak ale jedu jak o zabitou vránu, zoufale toužím po dalším páru fialových pilulek, vím, že čtyři jsou víc než dost, nejsem žádný chemil, ale nemohu jinak.

Konečně dorazím do Přemyslovské, tentokrát jedu nahoru výjimečně výtahem, rychle najdu prášky na bolehlav, zapiju je vodou z vodovodu a klesám na postel. Před očima mi tančí Eliášův oheň. A pak konečně usínám těžkým, dusným spánkem beze snů.

Bolest mě probudí už za pár hodin. Ale dalšího prášku se bojím, a tak jen ležím na posteli a snažím se hodně pít. Kolem druhé odpoledne bolest ustoupí natolik, že můžu vstát. Přistoupím k zrcadlu. Zírám na mě ksicht jako vysušená cibule, zarudlá bělma a ještě tmavší, obrovské otlaky na obou stranách krku. Nedokážu myslet na nic jiného než na to, že žiju, a mám z toho upřímnou radost. Už nikdy nesmím strkat nos do těch hnusů, které Dagmara a spol. provozují! Příště by se za mnou mohla zavřít Orlická přehrada. A rezavý sud není zrovna nejlepší ponorka...

Ve zbytku dne se snažím nabrat sil a něco sníst, což lze ovšem těžko, protože skoro nemůžu polykat. Doploužím se tedy do Alberta a nakoupím tekutou stravu včetně piva, které si přechladím v mrazáku. Když ho piju, mám pocit, jako bych spolkl jehelníček, ale se třetím zrzkem s čepicí se to už dá vydržet.

Další noc je mnohem lepší, dopoledne pak okázale ošetřuji BMW v marné naději, že zafunguje jako mucholapka na nějakou dravkyni, chci totiž přijít na jiné myšlenky. Ale do řeči se dávají jen postarší pejskaři a důchodkyně z našeho činžáku, takže ho jedu otráveně vrátit tam, odkud jsem si ho včera navečer vyzvedl, a kde na mě naštěstí nikdo nečeká,

respektive čeká, ale já ho nevidím. Ve své vrozené ohleduplnosti mě ani neupomínali, abych ho vrátil už včera, stejně vědí, kde mě v případě potřeby najít, a že jsem dostal životní lekci. Klíč dám na smluvené místo a jedu zpátky tramvají a metrem. Mraky na černé obloze jsou jako sádrová kaše, do které budu zalit, jestli ještě někdy udělám něco takového.

Musím si dát klapky na oči i na všechno ostatní a dělat výhradně to, co se ode mě očekává. Jen na jedno místo si klapky nedám... a zase mě hrozně zajímá, co dělají tři děvčátka, včetně té, která mě málem dala zabít. I když vlastně nevím, jak vysoko je Dagmara v tomhle „podniku“, třeba jsou nad ní ještě další patra... A poprvé za poslední týdny jsem rád, že mi nepíše ani ona, ani nikdo jiný.